

Marta Fričová
toužila po kariéře
herečky, ale talentu
se jí nedostávalo.

Odolala milostným návrhům Kopeckého!

Marta Fričová

Miloš Kopecký (1922–1996), jeden z největších herců druhé poloviny 20. století, byl noblesní elegant pozorný k ženám. Dokázal být neobyčejně vtipným, sarkastickým glosátorem světa, v němž žil. Ve chvílích, kdy propadal smutku, se uchýloval do soukromí. Když pak jeho potíže na čas pominuly, vyrážel do společnosti, kde v úžasné euforii všechny bavil a stával se středem pozornosti.

K ženám byl galantní a pro většinu z nich byl neodolatelný. Babil okolí krásnými bonmoty: „Ženy jsme se narodili a snažíme do nich vracet.“ Anebo: „Žena by měla být kuchařkou v kuchyni, dámou ve společnosti a gejšou v posteli. A tragédie je, když se to přehází.“ Byl ovšem také kritický sám k sobě a poctivě přiznával: „Nepochybně jsem v životě víc miloval, než byl milován.“ A právě u jedné z dosud neznámých milostných proher Kopeckého se dnes zastavme. Aktérkou byla dcera filmové herečky Suzanne Marwille a režiséra Martina Friče, herečka, tanečnice a majitelka taneční školy Marta Fričová (1914–1993), známá z komedií Poznej svého muže nebo Počestné paní pardubické. Stala se jednou z žen, které mladý Miloš zkoušel dobýt verši:

*Začnu tím,
co chvěje se mi na rtu
Dovoďte mi, abych
pozdravoval Martu
přál bych si s ní večereti ústřici
ona je pryč, já jsem
v Rybné ulici
Na jaře je dobře
naslouchati kosům
škoda je jen, že mi není osm
přihlásil bych se k ní, páni,
ve mžiku
do té její školy na gymnastiku
mám-li nás kokain, tož ho
rádi šňupem,
díval bych se na ni
jak tam hýbá trupem
Nebo bych ji pozval k sobě
na kávu
no a už by byla ruka v rukávu*

*mohli bychom pít
a mohli jsme se kácet
číslo mého domu je jen
dvaadvacet
ať by to bylo v pátek či v neděli
nakonec bychom skončili
jistě veselí
Někdy vyjde eso,
někdy špatná karta
rozhodněte, prosím,
která je z nich Marta*

Z dalších milostných dopisů Miloše Kopeckého, které si Marta Fričová po celý život schovávala, nevychází zamilovaný svůdce zrovna jako aspirant na vítěze:

*Kdo je příliš horký
má jít do vany
já jsem do ní asi zamilovaný
tohle nejsou žerty
to je vážná věc
od narození jsem totiž pitomec
píši jako Villon verše prokleté
table ženská se mnou
pěkně zamete
to co není v suchu
vždycky uplave
já jsem měl rád
černé nebo zrzavé
tableta je ovšem teprv ta pravá
ta je totiž »černá« i zrzavá
končím raději než bych trochu
příliš změk'
posílám jí v duchu
malý polibek
bezpečně mne vede
pud můj lovecký
vyřídíte jí, že ji líbá Kopecký*

Třetí dopis už ve verších není a dává tušit, že byl dopisem posledním po prohraném boji o přízeň:

Miloš Kopecký

*Prosím jen o desetiminutový
rozhovor – slibuji, že nebude
trvat déle a prosím, aby mi
byla dána příležitost sdělit Vám
něco zásadně důležitého!
Děkuji Vám za Vaše pochopení
a ještě jednou prosím o deset
minut osobní rozmluvy.
Přihlásím se telefonicky,
abych se zeptal kdy.
Váš Miloš Kopecký,
nikoliv lotr*

P. S.
*Omluvte prosím, že píši tužkou.
Píši narychlo v restauraci.*

Možnost být s Milošem Kopeckým v přítomnosti hezkých žen, to byl někdy přímo malý kurs lichocení a námluv. Svě o ženách věděl také Jan Werich. Přiznám se, že jsem byl lačný po každém slově, radě či vyprávěné příhodě jak od pana Kopeckého, tak i od pana Wericha. Oba to o mně věděli. Proto jsem také jednoho dne dostal tento vzkaz. ■ Ondřej Suchý